

følge Formandens Henstilling og svare saa kort, som det er muligt.

Først har man ironiseret over, at adskillige af de Spørgsmaal, der var stillet til mig, er blevet besvaret af det ærede Medlem Hr. P. Munch. Jeg forstaaer godt, at man er ked af det, for det, det kommer an paa, er aabenbart i og for sig ikke at faa Svar paa det; man spørger om; naar det radikale Venstre, som det fremgaar af Udvalgsberetningen i sin Tid, har stillet visse Ændringsforslag og faaet visse Ting indført i Lovforslaget, og man nu spørger om, hvad der menes med disse Ting, er det i og for sig ikke, fordi det har saa megen Interesse at faa dette at vide, men man vil gerne have mig til at svare paa det; at man faar Besvarelsen, saaledes som man vilde have faaet den, hvis Forslagene var kommet til anden Behandling i Fjor, nemlig fra Udvalgets Formand, synes ikke at være nok, men det, man vil, er at faa mig til at svare. Imidlertid ved jo alle ærede Medlemmer, at jeg i Fjor forelagde Forslaget saaledes, som jeg mente det var bedst; som det foreligger nu, er der kommet forskellige Ting med, som har gjort det muligt at samle et Flertal om det, og det er da rimeligt, at de, der har foreslaaet disse Ændringer og foranlediget dem indført i Forslaget, har lettest ved at motivere dem.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde, at jeg skulde gøre noget med Hensyn til Mandskabets Samlingsstuer. Jeg kan trøste det ærede Medlem med, at det allerede er godt i Gang; jeg har allerede anmodet om Overslag over, hvad Udgifterne vil blive baade til Befalingsmandslejlighederne og til Forbedring af Samlingsstuerne. Men det kan jo ikke forandre det Forhold, at de, der raaber saa højt om deres Interesse for denne Sag, var nærmest til at have sørget for, at den var blevet ordnet. Det ærede Medlem siger, at i hans Tid blev der ikke afgjort noget med Hensyn til Kasernen i Tønder. Det overrasker mig, for saa har jeg faaet fejle Oplysninger i Ministeriet, hvor man har meddelt mig, at det ærede Medlem har givet Bemyndigelse til at udbyde en Kaserne og stillet 600 000 Kr. til Raadighed dertil. Men naar det ærede Medlem siger, det ikke passer, maa jeg have at vide, hvem det er, der har givet de fejle Oplysninger. Naar jeg standsede Sagen, var det, fordi der ingen Grund var til at begynde at opføre en Kaserne, saa længe Spørgsmaalet her stod uafgjort, men ogsaa, fordi Kasernen vilde være blevet et Sidestykke til dem, jeg har kritiseret, hvor man ikke har taget det for-

nødne Hensyn til Mandskabet og dets Bekvemmeligheder.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel bliver jeg nødt til, skønt jeg har lovet at fatte mig kort, at sige noget, som han ved i Forvejen; da han har rettet Spørgsmaalene, maa jeg jo svare, fordi de, der skal høre paa Forhandlingen, ikke har faaet disse Spørgsmaal besvaret. Det er med Hensyn til det Interview, som det ærede Medlem kredser om med en Interesse, som var en bedre Sag værdig. Det ærede Medlem sagde, om jeg ikke vidste, at det var et Interview, og om jeg ikke vidste, at det var et Interview. Jeg vil da gentage dette: Der kom en Journalist og spurgte mig, om han maatte faa en Samtale med mig, da han skulde skrive en Artikel til et hollandsk Blad; han fik derefter en Samtale med mig, som han bagefter gav Form som et Interview, og jeg har senere sagt, at han søgte med de Ord, han lagde mig i Munden, saa vidt muligt at dække den Mening, der laa i mine Udtalelser, men selvfølgelig kunde Ordene ikke være mine. Man kan høre, det ærede Medlem er Forhørsdommer og har Øvelse som saadan, thi han anstiller ligefrem et Forhør og kræver Svaret Ja eller Nej, saaledes som han ogsaa har afhørt Udenrigsministeren; det er hans Speciale at kræve et Ja eller Nej. I det væsentlige er disse Udtalelser gengivet paa en saadan Maade, at der ingen Grund er til at tage Afstand derfra. Det ærede Medlem ved, hvad det er, jeg har ment skulde have været formet noget anderledes, undtagen maaske et Punkt, som jeg ikke har drøftet paa Møder med ham, nemlig nogle Udtalelser om vort Forhold til det radikale Venstre. Det ærede Medlem siger, at hvad jeg har sagt i dette Interview, eller hvad der bliver lagt mig i Munden, med Hensyn til Gesandternes Indberetninger, har jeg sagt ved utallige Møder. Det er fuldkommen urigtigt; jeg har overhovedet aldrig talt om Gesandternes Indberetninger, medmindre det fra anden Side er bragt paa Tale, og dér har jeg nævnt, hvad der er indberettet om Bladenes Omtale, og aldeles ikke det, der er gengivet her.

Det næste, det, som det ærede Medlem med Forkærlighed dvæler ved, efter at jeg har sagt, at det er urigtigt, var dette, at jeg skulde have sagt, at man kunde forudsætte, at naar en Krig imellem England og Rusland udbrød, vilde der blive et Kapløb mellem de to Lande om at komme først til Gennemsejlingsfarvandet, og det blev sagt paa den Maade, at England vilde kræve af os, at vi skulde spørre Store Bælt med Miner, hvad jeg ikke har nævnt. Der-